

REGGELI KESERŰSÉG.

Az óra áll, de bizton itt a reggel.
Az átkozott és megvert nép felébred
S a hátsó lépcsőn bárgyú, bús szemekkel
Csoszognak már a nagycsontú cselédek.

A furcsa utcazaj felkúszik hozzám:
Lent ordítóva, kapkodó károkkal
Rohannak át az álmos utca hosszán
A rikkancsok a reggeli lapokkal.

Szenzáció! Gyilkosság, vagy beomlott
Egy bánya s hetven bányászt nem találnak!
Ó zengő borzalom! elébed omlok
Vak hirdetője rémítő halálnak!

Kitágult messzeség! közel és távol
Új rémület s új kín, mely most történik:
Az utcasarkon épp halálra gázot
A villamos egy botorkáló nénit.

A föld megindul, népek porladoznak,
Tűzhányók égnek, s Nápoly látatenger,
Erős királyok, s trónok omladoznak
És arcra bukva sírdogál az ember:

Csak néhány óra, s lent már ordítazzák
A déli és az esteli rikkancsok,
Mert szárnyon jár a borzalom, meghozzák
A rádiók, a drótok és visszhangok.

Míg fekszem itt, zsáluk mögé bezártam,
Hol éjszakát idéztem készakartan,
Hová magam örökre már bezártam,
S a messzeségtől lelkem eltakartam .

(Budapest.)

HORVÁTH BÉLA.